

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΜΠΟΕΜΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

(Ο μεγαλοφυής ποιητής Βερλαίν, το οποίο το έργο παραμένει πάντα νέο, δροσερό και λαμπρό, υπήρξε κυριολεκτικώς ως άνθρωπος αυτό που λέμε «μποέμ», άστατος, σπάταλος, απερισκεπτός κ.τ.λ. Στο παρακάτω άρθρο του, ο γηραιός Γάλλος συγγραφέας και φίλος του Βερλαίν, Γουσταύος Λέ Ρουζ, μας παρουσιάζει τον ένδοξο ποιητή σε όλο του το «μποεμισμό» με τα πιο χαρακτηριστικά ανέκδοτά του.)

«Εν' από τα πιο ενδιαφέροντα κεφάλαια της ζωής του Πώλ Βερλαίν είνε ή γκρίνιες του κ' οί καυγάδες του με τους εκδότας του. Οί εκδόται ήθελαν να τον πληρώνουν όσο το δυνατόν λιγώτερο κι' αυτός πάλι ήθελε να τους παίρνη διαρκώς προκαταβολές. Έτσι, ή φιλονεικίες του ποιητού με τον κυριώτερο εκδότη του, τὸ βιβλιοπώλη Βανιέ, παρέμειναν παροιμιώδεις.

Όταν ὁ Βανιέ ἀρνιόταν να τοῦ δώση προκαταβολή, ὁ Βερλαίν γινόταν τρομερός. Φώναζε δυνατά, χτυπούσε τὸ μπαστοῦνι του κάτω στὸ πάτωμα, ἀπειλοῦσε τὸν εκδότη ὅτι θὰ τὸν στείλῃ στὰ δικαστήρια, κι' ὅτι θὰ διαλύσῃ τὸ συμβόλαιο ποῦ εἶχε μαζύ του. Τότε ὁ Βανιέ κατέφευγε πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο του κι' ἔκλεινε τ' αὐτιά του γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τίς τρομερές κατάρες τοῦ ποιητού. Στὸ τέλος, ὁ Βερλαίν κουρασμένος πειὰ ἀπὸ τὸν καυγᾶ, ἄρπαζε τρεῖς-τέσσερες τόμους ἀπὸ τὰ δικά του ἔργα καὶ πήγαινε περήφανος νὰ τὰ πουλήσῃ στὸ γειτονικὸ παλαιοβιβλιοπωλεῖο. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐκδίκησὶς του!

Όταν, κατὰ τίς θυελλώδεις αὐτὲς συζητήσεις, ὁ Βερλαίν ήθελε νὰ «σκάσῃ» τὸν εκδότη του, τὸν κατηγοροῦσε μεταξύ τῶν ἄλλων ὅτι πλήρωνε τόσο ἄσχημα τοὺς ὑπαλλήλους του ὥστε ἀναγκαζόντουσαν νὰ τρῶνε κρέας ἀλογίσιο ἢ φασουλᾶδες! Καὶ πραγματικᾶ, ἡ κατηγορία αὐτὴ ἔκανε ἔξω φρενῶν τὸ Βανιέ, πρᾶγμα ποῦ ἐνθουσίαζε τρομερὰ τὸν ποιητὴ!

* * *

Ὁ Βερλαίν δὲν περιφρονοῦσε νὰ δίνῃ ποιήματά του πρὸς δημοσίευσιν στὶς ἐφημερίδες, μὰ ἀλλοίμονο! ποτὲ δὲν τὸν πλήρωναν καλά... Ἀπόδειξις τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο: Μιά μέρα, ἡ ἐφημερίς «Ζίλ Μπλάς» εἶχε δημοσιεύσει ἕνα τραγοῦδι του κι' ὁ ποιητὴς γεμάτος χαρὰ, πήρε ἕνα ἀμάξι γιὰ νὰ πάῃ νὰ «θίξῃ» τὴν ἀμοιβή του. Τὸ ποίημα εἶχε δεκάξῃ στίχους, ὑπολόγισαν μιὰ πεντάρα τὸ στίχο καὶ τοῦ ἔδωσαν 80 λεπτά! Ὁ Βερλαίν τὰ πήρε μὰ ἔφυγε μαινόμενος.

— Ὁραία δουλειά! ἔλεγε. Ἐδῶσα ἕνα φράγκο στὸ ἀμάξι ποῦ πήρα γιὰ νὰ πάω νὰ πληρωθῶ καὶ μοῦ ἔδωσαν ὀγδόντα λεπτά μόνο. Ἐβαλα δηλαδὴ καὶ εἴκοσι λεπτά ἀπὸ τὴν τσέπη μου. Ἄλλοτε δὲν θὰ δεχτῶ λιγώτερο ἀπὸ ἕκατὸ φράγκα γιὰ κάθε ποίημα.

Μι' ἄλλη φορά, πήγε ἕνα ποίημά του στὸ περιοδικὸ «Τέχνη καὶ Κριτική». Τοῦ πρότειναν νὰ τοῦ τὸ πληρώσουν πέντε φράγκα, δέχτηκε καὶ πληρώθηκε προκαταβολικά. Τὴν ἄλλη μέρα, ξαναπήγε με ὕφος θυμωμένο:

— Κύριε, εἶπε στὸ γραμματέα τῆς συντάξεως, αὐτὸ ποῦ κάνατε χθὲς δὲν ἦταν καθόλου σωστό! Μοῦ δώσατε ἕνα κίβδηλο πεντόφραγκο!

— Ἀγαπητέ μου μαίτρ, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, σὰς ζητῶ χίλιες συγγνώμες. Δὲν τὸ ἀντελήφθην... Ὅριστε ἐν' ἄλλο πεντόφραγκο... Καὶ πάλι με συγχωρήτε...

Ὁ Βερλαίν, ἀδιάφορα, ἔβαλε τὸ νόμισμα στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του κι' ἄρχισε μαζύ του φιλολογικὴ συζήτησι. Ὁ ποιητὴς ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, ὅταν ὁ γραμματεὺς τῆς συντάξεως τὸν ρώτησε δειλά τί τὸ εἶχε κάνει τὸ κίβδηλο νόμισμα.

— Ἀ! ἔκανε ὁ Βερλαίν με τὴ μεγαλύτερη ἀφέλεια τοῦ κόσμου. Τὸ πέρασα στὸν ξενοδόχο μου χωρὶς καμμιά δυσκολία...

Καὶ χαιρετῶντας μ' ἀξιοπρέπεια, θγῆκε ἔξω.

* * *

Ἐνα καλὸ πρωί, ὁ Βερλαίν θαρυστημένος ἀπὸ τὸν κα-

θημερινὸ ἀγῶνα του με τοὺς ἀνθρώπους, με τοὺς φιλάργυρους καὶ πονηροὺς ἐκδότες, με τοὺς ἀχάριστους φίλους, ἀηδιασμένος ἐπίσης κι' ἀπὸ τὰ νοσοκομεῖα στὰ ὁποῖα ἐφιλοξενεῖτο ταχτικᾶ λόγω τῶν πολλῶν του παθήσεων, ἀποφάσισε νὰ ξεμπερδέψῃ μιὰ γιὰ πάντα με ὄλ' αὐτὰ καὶ νὰ γίνῃ ...τρόφιμος τοῦ φρενοκομείου.

— Θὰ πάρω μιὰ θέσι... τρελλοῦ! εἶπεν ἐμπιστευτικᾶ στοὺς φίλους του. Ἐχῶ ἄλλωστε ὄλα τὰ δικαιώματα νὰ τὴν καταλάβω... Θὰ εἶμ' ἕνας τρελλὸς φρόνιμος, γλυκός, ἕνας τρελλὸς λογικὸς κι' ἔτσι οὔτε οὔτε θὰ μοῦ κάνουν, οὔτε τὸ ζουρλομανδύα θὰ μοῦ φορᾶνε...

Κι' ἐπειδὴ οἱ φίλοι του τὸν κύτταζαν κατάπληκτοι, ἐπρόσθεσε:

— Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε καὶ δύσκολο... Χάρις στὶς σχέσεις μου, ἡ ὑπόθεσις δὲν θὰ τραθήξῃ πολὺ κι' ἔτσι σὲ λίγες μέρες θὰ ἔχω στὴν τσέπη μου τὸ «διορισμό» μου ὡς τρελλοῦ... Στὸ φρενοκομεῖο θὰ ἔχω ἀπόλυτη ἀνάπαυσι, φαγητὸ δωρεάν, περιποιήσεις καὶ τὴν πόρτα κλειστὴ στοὺς κακοπληρωτὰς ἐκδότας... Καὶ με πόση εὐκολία θὰ γράφω... Ἀφήστε ποῦ θὰ ἔχω παρέα μερικὸς μεγάλους ἀνδρες, τὸ Ναπολέοντα, τὸ Χριστό, τὸ Σωκράτη κι' ἕνα σωρὸ ἄλλους διασκεδαστικὸς τρελλοὺς... Καὶ τί ὠραία ποῦ θᾶνε τὰ μπιλιέττα μου: «ΠΩΛ ΒΕΡΛΑΙΝ, τρελλὸς, Ἄσυλον Ἀγίας Ἀννης, Παρίσι»!

Δυστυχῶς οὔτε τὸ σχέδιο αὐτὸ μπόρεσε νὰ πραγματοποιηθῇ, γιὰτί, σὲ λίγες μέρες, ἄρρωστος θαρεῖα πειὰ, ξαναμπήκε στὸ νοσοκομεῖο.

* * *

Κατὰ θάθος, ὁ Βερλαίν ἀπεχθανόταν τὴ ζωὴ τῶν καφενειῶν, γιὰ τὴν ὁποῖα τόσο πικρὰ τὸν κατηγοροῦσαν οἱ σύγχρονοί του. Θὰ προτιμοῦσε μιὰ ὑπαρξὶ γαλήνια, εὐτυχημένη, ἀποτραβηγμένη καὶ προπάντων τακτικὴ. Χαρακτηριστικὸ σχετικῶς εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτό του: Ὁταν ὁ Βερλαίν ἦταν στὸ Λονδίνο εἶχε ἀγοράσει ἕνα ζευγάρι ὠραῖες τιράντες, τίς ὁποῖες ἐπεδείκνυε περήφανα.

— Δὲν θὰ τὸ πίστευα ποτέ μου, ἔλεγε. Ἐ, λοιπὸν, αὐτὲς ἡ τιράντες εὐφραίνουν τὴν καρδιά μου καὶ τὴν ψυχὴ μου! Νοιώθω, ὅταν τίς φορᾶω πὼς με κρατοῦνε καὶ με συγκρατοῦνε... Ἄλλοτε ἔδενα τὸ παντελόνι μου με μιὰ ζώνη, πρᾶγμα ποῦ εἰδειχνε τὴν ἠθικὴ μου ἀκαταστασία!

Πρέπει τάχα κανεὶς νὰ λυπηθῇ ἢ ὄχι τὸν Βερλαίν ποῦ δὲν εἶχε πάντα στὴ ζώνη του αὐτὲς τίς ὑπέροχες τιράντες γιὰ νὰ τὸν

κρατοῦν καὶ νὰ τὸν συγκρατοῦν στὰ μονοπάτια μιᾶς πιὸ φρόνιμης ὑπάρξεως;

Ἐξ ἄλλου, ὁ ποιητὴς δὲν ἔστερεῖτο φίλων σοβαρῶν, ποῦ τοῦ ἀπηύθυναν συχνὰ ἐπιπλήξεις, τίς ὁποῖες ἀκουγε πάντοτε με ὕφος συντετριμμένο.

Ἐτσι, μιὰ μέρα, ὁ ποιητὴς καὶ ἀκαδημαϊκὸς Φρανσουᾶ Κοππέ τὸν συνάντησε σ' ἕνα καφενεῖο καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ αὐστηρὲς ἐπιπλήξεις.

— Δὲν εἶμαστε πειὰ νέοι, ἀγαπητέ μου φίλε, τοῦ ἔλεγε. Σοῦ εἶνε λοιπὸν τόσο δύσκολο νὰ κάνῃς μιὰ ζωὴ κανονικὴ;

— Ναί, ἔχεις δίκη, ἀγαπητέ μου Φρανσουᾶ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Βερλαίν. Ἐχεις χίλιες φορές δίκη... Μὰ μοῦ εἶνε τρομερὰ, ἀφάνταστα δύσκολο, νὰ γίνω σοβαρὸς ἄνθρωπος...

Ὡστόσο, τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ προσπαθοῦσε νὰ διορθωθῇ. Ὁ Κοππέ φάνηκε σὰν νὰ πίστεψε στὶς ὑποσχέσεις του κ' οἱ δύο ποιηταὶ, ἀφοῦ ἦσαν ἕνα μόνο ποτήρι μύρα, ἐτοιμάστηκαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ καφενεῖο. Εἶχαν φτάσει κοντὰ στὴν πόρτα, ὅταν ὁ Βερλαίν ἀντελήφθη πὼς εἶχε ξεχάσει μέσα τὴν ὀμπρέλλα του. Αὐτὴ ἡ ἀσήμαντη λεπτομέρεια ἔκανε ἔξω φρενῶν τὸν ἀκαδημαϊκὸ Κοππέ.

— Ἀπ' τὰ ἀσήμαντα γεγονότα κρίνει κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο! φώναξε. Βλέπεις πόσο ἄτακτος κι' ἐλάχιστα μεθοδικὸς εἶσαι!... Βρέχει ραγδαῖα ἔξω κι' ἐσὺ ξεχνᾶς τὴν ὀμπρέλλα σου!... Ἐτσι εἶσαι σὲ ὄλα σου...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 54)

Ὁ Βερλαίν
(Μία ἀπὸ τίς περιφωμέες
«Μάσκες» τοῦ Βαλοττόν)

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΚΙ' ΕΝΑ ΚΛΕΙΔΙ'.

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

σταματήση στο κατώφλι... Μά ή ώρα είχε πέντε και δέκα... Κ' ή Γκιγεμέτ θα βρίσκεται πειά κοντά στο φίλο της...

Πού είχε αυτή ή οδός Στρατηγού Ντυράν;

"Ενας άστουφύλακας, τόν οποίο ρωτάει ό 'Εμμανουήλ, τόν πληροφοροει.

Φτάνει μπροστά στον αριθμό 4, μπροστά στην πόρτα του Ισογείου...

Τό κλειδί βρίσκεται στο χέρι του, ψυχρό σαν τό άτσάλι ενός ρεθόλθερ...

Τήν άνοίγει ανάλαφρα...

Παρ' όλο αυτό κάνει λίγο θόρυβο, γιατί τό χέρι του τρέμει...

Μπαίνει σ' ένα σκοτεινό προθάλαμο.

Μουρμουρίσματα άκούγονται από τό διπλανό δωμάτιο και μι' άχτίνα τριανταφυλλένιου φωτός περνάει κάτω από τήν πόρτα...

Ναί, μέσα στη κάμαρη ή κουρτίνες είχε τραθηγμένες, μά μιá λάμπα είν' άναμμένη...

Ό 'Εμμανουήλ διστάζει, με τό μέτωπό του πλημμυρισμένο στον ιδρώτα... άνασαινοντας βαρεία.

Θεέ μου, πόσο κακό τού κάνει αυτό...

Κι' έπειτα μ' ένα ξαφνικό σπρώξιμο, άνοίγει τήν πόρτα...

Μιά κραυγή άκούγεται... 'Η κραυγή πού περιμένε ν' άκούση. 'Η κραυγή τής ένοχης γυναίκας πού συλλαμβάνεται...

Μά...

— Μαμά! φωνάζει ό 'Εμμανουήλ.

'Η γυναίκα πού είν' εκεί, ή ένοχη γυναίκα είν' ή μητέρα του!

Τό πράγμα είχε άλλωστε πολύ άπλό. Τό γράμμα είχε μονάχα τή διεύθυνσι: «Κύριον Λαθανιαντέρ». 'Υπήρχαν δυό κύριοι Λαθανιαντέρ στο έργοστάσιο... Τό γράμμα λοιπόν ήταν για τόν πατέρα του...

'Η Γκιγεμέτ είχε άθώα... Ναί, επί τέλους, για τή στιγμή είν' άθώα... 'Ολες ή γυναίκες μπορούν να προδώσουν, άφοδ... άφοδ...

Ό 'Εμμανουήλ είν' άνακουφισμένος, μά δέν άναπνέει καλύτερα. Νοιώθει ένα πόνο λιγώτερο ζωηρόν από πριν, μά πολύ πύ βαθύ... 'Ενα πόνο πού, τό καταλαβαίνει, δέν θα τού περάση ποτέ, ένα πόνο άθεράπευτο...

'Η μητέρα του τραυλίζει:

— 'Αγαπημένε μου Μωρίς... 'Ακουσε...

«'Αγαπημένε μου». Είχε μιá λέξις πού δέν μπορεί πειά να τήν άκούση. «'Αγαπημένε μου», είνε δυό λέξεις πού μιá γυναίκα τις λέει και στον φίλο της... Αυτό δέν τό είχε σκεφτή ποτέ ως τότε...

Ό άντρας πού στέκεται εκεί, χαμένος, άποθλακωμένος, είνε ό κ. Γκριμπουα, ό φίλος τού πατέρα του πού πήγαινε κι' έτρωγε κάθε βδομάδα στο σπίτι τους.

— 'Αγαπημένε μου... ψιθυρίζει πάλι ίκετευτικά ή μητέρα του.

Τί περιμένει τάχα να τής πη;

Δέν μπορεί να τής πη τίποτε, δέν έχει να τής πη τίποτε... Σάν τρελλός, κάνει άπότομα μιá μεταβολή και φεύγει...

'Εκείνο τό πρωί, ό 'Εμμανουήλ είχε νομίσει πώς έγινε πραγματικά άντρας, έπειδή ένοιωσε πώς ήταν μόνος διευθυντής τού έργοστασίου, χωρίς τόν πατέρα του...

Μά δέν είχε γίνει έντελώς...

'Υπήρχε ακόμα μέσα του ένα μικρό παιδί πού λάτρευε τή μητέρα του, τή μικρή του μαμά...

Τώρα, τό παιδί αυτό είχε πεθάνει...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Ο ΜΠΟΕΜΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 12)

Ο Βερλαίν δέν άπάντησε τίποτα, μά έξεσπασε σε δυνατά κι' άκράτητα γέλια.

Είχεν άντιληφθή ότι ό «μεθοδικός», ό «ταχτικός» Κοππέ έχασε τό καπέλλο του στην κρεμάστρα τού καφενείου.

Ό Κοππέ ντροπιασμένος, διέκοψε τό κατηγορητήριό του, άρχισε κι' αυτός να γελάει και οι δύο φίλοι έσφισαν μ' έγκαοδιότητα τα χέρια τους.

Ό Βερλαίν έμεινε ως τό τέλος τής ζωής του ό ίδιος, όπως ήταν πάντοτε, μά αυτό δέν τόν έμπόδισε καθόλου να θεωρηται σήμερα ως ένας από τους τέσσερες - πέντε μεγαλύτερους Γάλλους ποιητάς τού αιώνος του.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΛΕ ΡΟΥΖ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 9)

να γίνη πασίγνωστη. Πριν γίνη λοιπόν ήθοποιός ήτο μαθήτρια τού Κονσερβατουάρ και πύ πριν άκόμη ήταν μαθήτρια τού σχολείου. Κανένα ένδιαφέρον δέν παρουσιάζει λοιπόν για τήν δημοσιογραφική αυτή έρευνά μας. 'Ηρκέσθη ν' άκολουθήση τόν ένδοξο δρόμο πού τής χάραξε ή μητέρα της.

Η κ. ΚΑΤΙΝΑ ΑΝΔΡΕΑΔΗ

Για τήν Κατίνα 'Ανδρεάδη μπορεί να πη κανεις τα ίδια πράγματα. Πριν να γίνη ήθοποιός ήταν ένα κορίτσι τής καλής κοινωνίας με όλες φυσικά τις άνέσεις του και τήν άρτία μόρφωσί του. Δέν πείνασε και δέν πάλαψε στη ζωή της για ν' άναδειχθή. 'Η Μαρίκα Κοτοπούλη τήν έκανε γνωστή στο κοινόν και ή 'Ανδρεάδη με θάρρος τράβηξε μπροστά. 'Εκανε δικό της θίασο, δικό της θέατρο και δικό της κοινό πού τήν λατρεύει.

Ο κ. Γ. ΠΑΠΑΣ

Ό κ. Παπās είχε διαλέξει αρχικώς τό πύ πεζό και τó πύ άκατάλληλο για τόν χαρακτήρα του έπάγγελμα. 'Ακολουθώντας τήν έπιθυμία των δικών του και πρό πάντων τήν κλίσι του, έγινε γεωπόνος. 'Εφτασε όμως να παρακολουθήση λίγες φορές τό θέατρο για ν' αλλάξει γνώμη και να παρη τήν άπόφασι να γίνη ήθοποιός. Και πραγματοποίησε εϋτή τήν έπιθυμία του. Σήμερα ό κ. Παπās είνε ένας καλός ήθοποιός.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: "Αλλα έπαγγέλματα των ήθοποιών μας.

ΤΟ ΠΕΙΣΜΑ ΤΗΣ ΛΙΖΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 50)

κτύταζε μ' άγρια μάτια.

— Ό ήλίθιος είσαι συ, τό καταλαβαίνεις; φώναξε. Πίστεψες λοιπόν ότι γύρισα πίσω, έπειδή διάβασα τό σαχλό γράμμα σου; "Όχι, φίλε μου! Γύρισα γιατί έχω καλή καρδιά και γιατί κατάλαβα πώς έφταιγα. Δέν μου χρειαζόταν όμως, ήλίθιε, κανένα γράμμα για να άναγνωρίσω τό σφάλμα μου!... Βλέπω με λύπη τώρα ότι έκανα μιá μεγάλη άνοησία. 'Εσυ έμεινες ό ίδιος. Είσαι ένας έγωιστής! 'Ενας άνυπόφορος έγωιστής. Λοιπόν, για να σε τιμωρήσω, θα φύγω πάλι. Κι' αυτή τή φορά, σου τ' όρκίζομαι, για πάντα!...

Κ' ή Λιζέττα έφυγε χτυπώντας πίσω της τήν πόρτα. 'Από τότε δέν ξαναγύρισε πειά...

Αυτή λοιπόν είνε ή άπίστευτη περιπέτειά μου, πού δείχνει τόν χαρακτήρα όχι μόνο μιās γυναίκας, αλλά και πολλών άλλων. Θέλω όμως να προσθέσω σ' αυτό ότι πολλοί άνδρες σε κάτι τέτοιες περιστάσεις, είνε πραγματικές γυναίκες...

ΖΑΝ ΛΑΣΣΕΡ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

ών...

'Εξ ένστίκτου κτύταζε προς τό ταβάνι. Κ' είδε τότε τό βαθύ θόλο τού κρεββατιού του να κατεβαίνει άργά... Σε λίγο θα τόν συνέτριβε με τόν όγκο του.

'Ενας τρελλός φόος δεκαπλασίασε τις δυνάμεις του. Γλυστρώντας προς τό πλάι, πήδηξε κάτω άπ' τό κρεβάτι και ρίχτηκε προς τήν πόρτα, πού έτριξε κάτω άπ' τό βάρος του, χωρίς ωστόσο να ύποχωρήση. Ό Τζών τράβηξε τό πιστόλι του :αι πυροβολώντας στην κλειδωνιά της, τήν έκανε κομμάτια. "Επει' από μιá στιγμή ήταν ελεύθερος.

Δέν θυμήθηκε ποτέ πώς κατώρθωσε να βγη άπ' τό σπίτι. Τόν ξαναβρήκαν κατά τό μεσημέρι, να πλανιέται κοντά στο Μπάουμ μισότρελλος...

'Η άστυνομία πού ανέλαβε τήν ύπόθεσι, δέν κατώρθωσε ν' άνακαλύψη ποτέ τό μυστηριώδες σπίτι τού δάσους, ούτε και τό μονοπάτι πού ώδηγούσε σ' αυτό. Λες και τό είχε καταπιή ή γη.

WILLIAM HALLAT